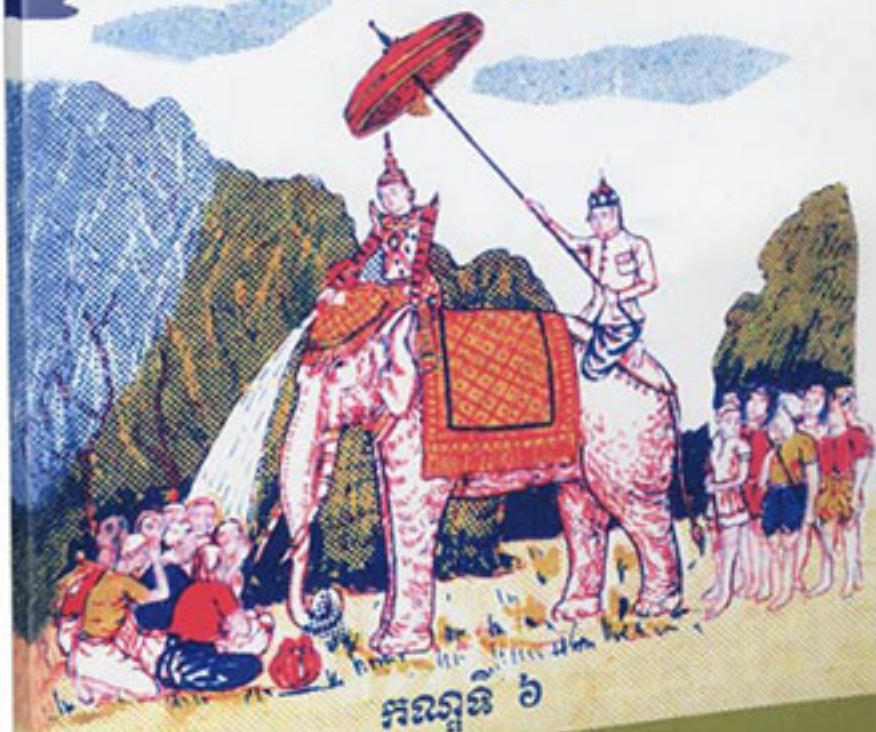

ស្តុក - ផែន
ប្រទេសស្បៀងស្រស់

កន្លង ៦

រៀបចំដោយ "មន្ទីរការងារស្រូវ"
រក្សាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាង
ព.ស ២៥៤៦ ព.ស ២០០២
ចំហ ១៥៤១ ដល់ ១០០១
លើកទី១នៃការចេញ
ប្រើការងារ ១៥៤១ ដល់ ១០០១

ដប់បី ១

មហាវេស្សន្តរជាតិក

សម្រាប់ទេសន៍

ទំ ៦

កណ្តាច្ចុដ្ឋពន

ប្រដាប់ដោយគាថា ៣៥

បោះពុម្ពលើកទី ១

ចំនួន ១.០០០ ច្បាប់

ភ្នំពេញ

ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ព.ស ២៥០៩

មហាវេស្សន្តរជាតក

ទី ៦

កណ្តាចូឡ្យពន

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហិតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

ឯវំ ចេតបុត្តោ ព្រាហ្មណំ ភោជេត្វា ចាបេយ្យស្សត្តាយ
 តស្ស មធុនោ តុម្ពញោវ បក្កិមិតសត្តិញ ទត្វា មក្កេ បបេត្វា
 ទក្ខិណាហត្ថំ ឧក្ខិមិត្វា មហាសត្តស្ស វសនោកាសំ អាចិក្ខុន្តោ
 អាហា ។ ចេតបុត្តោ រឹងចេតបុត្រដំជាត្រកូលព្រានព្រៃ សុត្វា លុះ
 បានស្តាប់សំដីជូជកពោលពាក្យកុហកមុសាវាទ ថាជារាជទូតព្រះបាទ
 ស្រីសញ្ញ័យប្រើមកអាណាធានាព្រះបាទវេស្សន្តរ បរវពោធិសត្វ ទៅ
 គ្រប់គ្រងរាជសម្បត្តិនាដេតុត្តរនគរដូច្នោះហើយ ព្រាហ្មណំ ភោជេត្វា
 ទើបឲ្យជូជកព្រឹទ្ធាចារ្យ បរិភោគអាហារផងដ៏បរិបូណ៌ ពុំយូរឡើយ
 ទត្វា ទើបឲ្យទឹកឃ្នុំ នូវបាយ និងសាច់ទ្រាយឆ្អែរ ដ៏មានរសពិសា
 ប្រយោជន៍ឲ្យជាស្បៀងអាហារ តាជូជកនឹងឆឺលាងជីវិត ទៅឯមុខ

ដោយផ្លូវព្រៃហោមពាន្តហោង ទត្តិណាហត្ថំ ឧត្តិបិត្វា ទើបលើក
ហត្ថាងស្តាំ ចង្អុលប្រាប់ផ្លូវទៅដោយជើងគីរី ដ៏ជាឋានស្ងាត់ជ្រងំសឹង
តែព្រឹក្សា ទើបសូត្រជាបាទព្រះគាថាដូច្នោះថា ៖

ឯស សេលោ មហាព្រហ្ម	បព្វតោ កន្ធមាទនោ
យត្ត វេស្សន្តរោ រាជា	សហ បុត្តេហិ សម្មតិ ។
ធាវេន្តោ ព្រាហ្មណាវណ្ណំ	អាសទញ្ច មសញ្ញដំ
ចម្មវាសី ធមា សេតិ	ជាតវេទំ មនស្សតិ ។
ឯតេ នីលា បទិស្សន្តិ	នាណសលធរា ទុមា
ឧត្តតា អព្ពក្ខដាវ	នីលា អញ្ញនបព្វតា ។
ធរស្សកណ្ណំ ខទិរា	សាលា ផន្ទនមាលុវា
សម្បវេជន្តិ វាតេន	សកី បីតាវ មាលាវា ។
ឧបរិ ទុមបរិយាយេសុ	សន្តិទិយោវ សុយ្យវេ
នដ្ឋហា កោកិលា សដ្ឋិរា	សម្បតន្តិ ទុមា ទុមំ ។
អ្ន្យយន្តេវ កច្ឆន្តំ	សាខាបត្តសមិរិតា

រមយន្តេវ អាភន្តំ មោទយន្តិ និវាសនំ ។

យត្ថ វេស្សន្តរោ រាជា សហ បុត្តេហិ សម្មតិ

ធាវេន្តោ ព្រាហ្មណវណ្ណំ អាសទញ្ច មសញ្ញនំ ។

ចម្មវាសី ធមា សេតិ ជាតវេនំ មនស្សតីតិ ។

មហាព្រហ្ម ហៃតាព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធាចារ្យ វស មោះ

វសោ បព្វតោ វិភ្នំឯណោះ សេលោ មោះ សេលមយោ តាជីអើយ
សឹងតែថ្មដាដាសពាសនូវថ្មបាយក្រៀម សឹងធំៗ ជាដុំខៀវ សល្អ
ប្រុះឆ្មុះ យល់ឆ្ងាយស្វាយក្រហមខៀវលឿងទាំង ៥ ពណ៌ ល្អប្លែក ៗ
ឯជិតអំពូមេយ បែកជាផ្សែង ភ្នំនោះឯងលោកសន្មត ហៅឈ្មោះគន្ល
មាទន៍បពិត ដ៏មាននូវគន្លពិដោរប្រសើរ សឹងឈើក្រអូបល្វេងល្វើយ
ខ្វរខ្វាយសព្វសាយនៅព្រៃប្រទេស វេស្សន្តរោ រាជា រឹងព្រះបាទស្រី
វេស្សន្តរ បវរពោធិសត្វ នូវវត្ថុរាជមទ្រី ព្រះរាជបុត្រីបុត្រា ក៏សឹងជា
ឧត្តមបរមសុខទាំង ៤ ព្រះអង្គ ចេញមកទ្រង់ព្រតជាតាបសនៅក្នុង
ពនាល័យ អើតាជីអើយ ចូរព្រះស្តេចប្រែមុខទៅត្រង់ផ្លូវ ដែលយើង
ចង្អុលប្រាប់ ក៏នឹងបានប្រសព្វនឹងព្រះអច្ចុតប្ញសី អ្នកតែងកាន់ទំពក់

បេះផលាផល តម្កល់ដាក់លើកញ្ជើសង្រែក ហើយអ្នកវែកលើព្រះ
 អង្សា ចងជំរុំព្រះកេសតាមភេទតសី ដណ្តប់ស្បែកស្បែកខ្លាទាំង
 ក្រចក សម្បុរច្រាលវិលវង់ អ្នកទ្រង់សំបកឈើតាងព្រះពស្ត្រស្អាត
 ក្រវាត់ស្បូវភ្លាំង ក្រាលក្រងស្លឹកឈើរងជាទីបន្តិ អ្នកប្រណាម្យនមស្តារ
 កងអគ្គី តាមប្រពៃណីអំពីបុរាណ អ្នកគង់នៅនាឋាននោះឯងហោង
 ព្រហ្ម ហៃតាជូជកព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធាចារ្យ ឯតេ ទុមា រីងឈើផង
 ទាំងឡាយសងខាងផ្លូវ ប្រកបនីទៅនូវផលាផល ដោយពណ៌ទីទៃ ។
 ខ្លះខ្ចីចាស់ទុំស្រគាល ពុំដឹងបើនឹងគណនា ឧត្តតា សឹងដំរែងរៀវល
 លៀវខ្ពស់ ។ ដីលា ស្លឹកដំខៀវស្រស់ដូចអញ្ចុនបពិត ពុំដឹងកំណត់
 ប្រាប់តាព្រឹទ្ធាចារ្យ នូវអស់ព្រឹក្សាសឹងដំមានមែកបែកសាខា ត្រសាយ
 ត្រសុំ ធរស្សកណ្តា ជាដើមគឺត្របែកត្រសេកស្តី ស្តង់ចុងពុំរៀវ ស្លឹក
 ខៀវដូចអ្នករចនា ខទិរា គគីរ ឆាំតា គុយ គ ឧទុម្ពរ សឹងដំដុះស្រោង
 ស្រោងសងខាងផ្លូវ នឹងទៅគន្ធមាទន់គិរី ។ តាជីអើយ នឹងពណ៌នាឯ
 ផ្កាក្តាំងងាចម្ប៉ាចំប៉ី មាលតី មហាហង្ស ត្រយង់ យុថ្កា ច្បារន្ទនស្រី ពុំ
 ដឹងបើនឹងស្រដីរាប់ឲ្យគ្រប់ឈ្នួយឈ្នប់សព្វទិសា កេសរុះរោយដោយ

ដី ឯសន្លឹកខ្លះខ្លី ខ្លះចាស់ ខ្លះទើបនឹងលាស់សន្លឹក ត្រូវខ្យល់បក់ត្រួយ
 រញ្ជួយទៅមករកគ្នា ។ ឯវិ មាណា ឧបមាបីដូចមាណាព ពុំដែលដឹក
 ស្រា សកី បីតា ទើបតែនឹងបានប្រទះដឹកតែម្តង ក៏កម្រើកសរសៃ
 សម្បុរជ្រួញច្រាញ ឲ្យជាស្រៀវស្រាញអង្រង់សិរសី រង្វេងស្នាតីខំតែ
 ទប់ទល់ រឺព្រឹក្សាផងមានឧបមាដូចមាណាពនោះឯងហោង ។ ព្រហ្ម
 ម្នាលព្រាហ្មណ៍អើយ ឯព្រៃខេត្តខេមព្រះហេមពាន្ត សឹងដ៏មាន
 សំណាក់នៃបក្សាបក្សី តែងនឹងអាស្រ័យនៅសព្វវេលា ហើរនាវេហាស៍
 យាសយំ ចុះមកទំដោយលង្វែកអ្នកមែកសាខា ខ្សៀវខ្មារដោយភាសា
 ពូល្លេងល្លើយ សឹងតែសម្លេងពីរោះ ឆ្លុះហា រឺបក្សីទាំងឡាយនោះ គឺ
 ប៉ោលតោក ក្លោក តាវៅ ស្វិតចៅ ចាកក្រពាក ចង្កៀលខ្យង ត្រយង
 ត្រំ ត្តុម ស្នាំង ភូរាំង ឧកអក លលក សារិកា ធ្លៀងរកអាហារសំឡេង
 កង្កួច ត្រលូល បីដូចនូវត្បូតត្រ្រីត្រៃស័ង្វរគាំងភេរី ពិណពាទ្យរង់សម
 គ្នាទាំងសងខាងមគ្គានោះ តាជីអើយ មុខគួរស្រណោះពន់ប្រមាណ ។
 សាខាបត្តសមិរិតា ហៃតាជូជកអើយ រឺមែកនូវសន្លឹកឈើផងទាំង
 ឡាយ បើព្រះពាយបក់មកត្រូវ សឹងដ៏ទន្ទូងទៅមករកគ្នា ហាក់ដូច

មនុស្សម្នា ស្រែកដង្ហោយហៅនូវបុគ្គល ដែលដើរទៅមកទាំងឡាយ
កើតមានសេចក្តីសប្បាយអភិរម្យក្នុងប្រាណនៃបុគ្គល អ្នកបានដើរទៅ
មកនោះឯងហោង ។ ចេតបុត្តោ វីងចេតបុត្រ ដំជាត្រកូលព្រានព្រៃ
នាកាលប្រស្រ័យពណ៌នា អំពីព្រះអាស្រមព្រះបរមពោធិសត្វ ក៏សូត្រ
ជាបាទព្រះគាថាដូច្នោះថា ៖

អម្ពា កបិត្តា បនសា

សាលា ជម្ពូ វិភេទកា

ហរីតកិ អាមលកា

អស្សត្តា ពនរាជិ ច ។

ចារុតិម្ពរុក្ខា ចេត្ត

និក្រោធា ច កបិត្តនា

មធុមធុកា ថេរន្តិ

នីចេ បក្កា ចុទុម្ពរា ។

ចារេតា ភវេយ្យា ច

មុទ្ធិកា ច មធុត្តិកា

មជ្ជំ អនេលកំ តត្ថ

សកមាទាយ ភុញ្ញវេ ។

អញ្ញេត្ថ បុប្ផិតា អម្ពា

អញ្ញេ តិដ្ឋន្តិ ទោវិលា

អញ្ញេ អាមា ច បក្កា ច

ភិដ្ឋវណ្ណា តទុភយំ

អថេត្ថ ហេដ្ឋា បុរិសោ

អម្ពបក្កានិ កណ្ហតិ

អាមាណិ ចេវ បក្កាណិ

វណ្ណកន្ធុរសុត្តមា ។

អត្ថេវ មេ អច្ចរិយំ

ហិដ្ឋ្តារោ បដិភាតិ មំ

ទេវានមិវ អារាសោ

សោភតិ នន្ទន្ទបមោ ។

វិភេទកា ធាន្យិកោ

ខន្ទុវីនំ ព្រហ្មារនេ

មាលារ កន្ទិតា បន្តិ

ធមត្តានេវ ទិស្សេវ ។

ធានារណ្ណេហិ បុប្ផេហិ

នកំ តារា ចិតាមិវ

កុដដី កុដ្ឋតត្តរា

ចាដលិយោ ច បុប្ផិតា ។

បុប្ផាតា តិវិបុប្ផាតា

កោវិណ្ណារា ច បុប្ផិតា

ឧទ្ធាលកា សោមរុក្ខា

អតរុកល្វិយា ពហូ

បុត្តដីវា ច កុក្កុដា

អសនា ចេត្ត បុប្ផិតា ។

កុដដា សលទ្ធា ដីចា

កោសម្ពលពុដា ធរា

សាលា ច បុប្ផិតា តត្ត

បលាលខលសន្និកា ។

តស្សារិទ្ធុវេ ចោក្ខុរណី

ភូមិភាគេ មនោរមេ

បទុមុប្បលសញ្ញន្ទា

ទេវានមិវ នន្ទនេ ។

អថេត្ត បុប្ផសមត្តា

អភិទានេន្តិ តំ វនំ

ភស្សន្តិ មករន្ទេហិ

អថេត្ត វាតា វាយន្តិ

បទុមកិញ្ញក្ខេវល្លាហិ

ចូលា សិដ្ឋាជកា ចេត្ត

មច្ឆកច្ឆបព្យា វិទា

មដំ ភីសេហិ សវតិ

សុរភិ តំ វនំ វាតិ

សម្មោទិតេវ កន្ទេន

ភមរា បុប្ផកន្ទេន

អថេត្ត សកុណា សន្តិ

មោទន្តិ សហ ភរិយាហិ

នន្ទិកា ដីវបុត្តា ច

កោតិលា មញ្ញកាលិកា

ឧតុសម្បវ្មិតេ ទុមេ ។

ចោក្ខវេ ចោក្ខវេ មជ្ជ ។

ទត្តិណា អថ បច្ឆិមា

ឌីតិល្លោកា ហោតិ អស្សមោ

សសាទិយា បសាទិយា

ពហូ ចេត្ត មុបយានកា

ទីវំ សប្បិ មុទ្យាលិភិ ។

នាណកន្ទសមេវិតំ

បុប្ផសាខាហិ តំ វនំ

សមន្តាមភិទានិកា ។

នាណវល្លោកា ពហូ ទិដា

អញ្ញមញ្ញំ បក្ខុជិណោ ។

ដីវបុត្តា បិយាចនោ

បិយា បុត្តា បិយា នន្ទា	ទិដា ចោក្ខរណីយរា
មាលាវ កន្តិកា បន្តិ	ធនត្តានេវ និស្សរេ ។
នាណាវណ្ណេហិ បុប្ផេហិ	កុសលេហិ សុកន្តិកា
យត្ត វេស្សន្តរោ រាជា	សហ បុត្តេហិ សម្មតិ
នារេន្តោ ព្រាហ្មណាវណ្ណំ	អាសនញ្ច មសញ្ចនំ
ចម្មវាសី ធមា សេតិ	ជាតវេនំ មនស្សតីតិ ។

ព្រហ្ម ហោតាអាចារ្យអើយ ឯព្រៃព្រះហេមពាន្តនោះ ដ៏
 ប្រកបនឹងទៅនូវព្រៃធំ ព្រៃដង្កំ រលោះចន្លោះគុម្ពោតស្យាតញាតញឹក
 សោកម៉ោក សឹងច្រើនក្រែងអនេក រីអស់ព្រៃព្រឹក្សានោះ មានពណ៌ទី
 ទៃៗ ពុំដឹងបើនឹងប្រាប់ តាជីអើយ យើងនឹងរាប់ឲ្យអស់សេចក្តី អម្ពា
 រិស្វាយព្រៃ ស្វាយស្រុក សឹងដ៏ដុះប្រកិត ទាំងក្រសាំងនូវខ្វិត ផ្លែដូច
 រំយោល រំដួល ពុទ្រា រិភេទកា សម័ ត្រៀលស្វា កន្ទួតព្រៃ
 កន្ទួតស្រុក ផ្លែដូចគេចាក់ គេគរ ឧទម្ពរ ព្នួល ញៅ បង្ហា បង្ហៅ
 មាក់ប៉ែន គូលែន សិរមាន់ ច័ន្ទន៍ មាក់បាត លាំងសាត ទុរេន
 មៀន ប្រដាក មាក់ប្រេង មាក់ប្រាង មាក់សាង មាក់ដោក ឌីឡោក

ខ្លាំងខ្លាស់ ដូងព្រះ ស្រឡៅ តាត្រៅ ត្រៀក ត្រាច ផ្កកផ្កៀក
អង្កាញ់ អង្កោល កណ្តោល កណ្តាក់ ចម្បក់ រាំងភ្នំ ស្រគំ ពង្រ ញ ព្រឹង
ព្រួស ជន្លូស ក្រកោះ លំពោះ ក្រវាន់ ចំនួនក្រស្នា ភេកា ការកេស
ចេកទេស ត្រយង់សឹងដីដុះហង់ដោយមាតិកា ។ ចារុតិម្ពុត្វា មង្គុត
លុត សេដា ពុទ្រា ធ្នា ធ្នុង ដងអង្កាល់ អម្ពិល ទ្រមូង គ្រញូង ក្រឡាញ់
ឯផ្កានោះមិញដូចគេព្យួរជាកូរទាំងទង មធុមធុកា ភ្នំ ភ្នឹង ទន្លាប់ ខ្លះ
ក្តិប ខ្លះទុំ ផ្អែមលើសទឹកឃ្មុំ រង្វស្តុរ បរិភោគសឹងដីមានរស មានដើម
ពុំទាបពុំខ្ពស់ ល្មមតែឈោងបេះប្រលេះរឺតាមចិត្តសប្បាយ ថេរន្តិ
មុខគួរស្រណោះនឹងអស់ព្រឹក្សា សឹងតែផ្លែផ្កាច្រាសច្រាល ខ្លះ
ស្រគាលខ្លះទុំ ដីមាននៅខាងព្រះបរមសាលានោះ ។ ព្រហ្ម ហៃតាអា
ចារ្យអើយ កទ្ធលិយោ រឺចេក អំពៅ ត្រាវ ដំឡូង ដូង ស្លា ដុះនៅ
សងខាងមាតិកាទៅឯមុខនោះ ចារវតា មានទាំងចេកភ្នុក ចេកព្រៃ
ចេកស្មែង សឹងដីដុះឯងទាបៗ ដោយមាតិកា ចេកផ្លា ចេករាជសីហ៍ ផ្លែ
វែងរទងៗ ស្នងអូសដោយដី ជារយ ជាពាន់ ចេកពងមាន់ ចេកអំបូង
ខ្លះលេចត្រយូង ស្រគាល ទុំផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ ដីមាននៅខាងព្រះ

អាស្រមនោះឯងហោង ។ ព្រហ្ម ហៃតាអាចារ្យអើយ នឹងពណ៌នាឯ
 ព្រៃព្រឹក្សាច្រើនផ្សេងៗ ពុំដឹងបើនឹងរាប់ឲ្យគ្រប់ វិភេទកា មានក្រសួ
 ចូងចំនួន លំពាន់ ដីប្លី បញ្ចកាណី ក្លាំពាក់ ក្លាំពា ម្នាងសិលា ចំនួនស
 ចំនួនក្រហម ចាដលិយោ ការកេស ចេកទេស ចម្ប៉ា នួនស្រី មាលតី
 មហាហង្ស បុដ្ឋិតា ផ្កាសឹងដីរីករាយសន្លឹកត្រសុំសាខា ហាក់ដូច
 មនុស្សម្នារៀបរណ្តាប់ ។ អវិទូរ ក៏មាននៅខាងព្រះអាស្រមនោះឯង
 ហោង ។ មួយសោត ឯស្រះស្រង់ក៏សឹងដីបួនជ្រុងស្មើ រះរាបមុំទាប
 ខ្ពស់ដូចអ្នករចនា ទឹកថ្លាយង់យល់ដី មានផ្កាឧប្បល ចង្កុលណី លំចង់
 ស្បែងដ សឹងដីដុះលាយលេចគ្នា មានផ្ការីករហង់ពេញក្នុងស្រះ
 បោក្ខរណី ច្រើនក្រៃពន់ប្រមាណ មានហ្វូងមច្ឆាហែលរេរទៅមករកគូ
 ជាដើមគឺ ប្លាម ប្លាម៉ា គុជ្រា អណ្តែងងាំង គល់រាំង រាហូ ឆ្កោ ផ្នក់
 ក្អក ក្អី ក្រាយ ក្លាំងហាយ ក្លាំងហាត ស្លាត ដងខ្លែង ច្រកែង ថ្មិន ក្លាន់
 ទីពោ បង្កា បង្កង កំពិស ចង្វាផង សឹងរកអាហារជាចំណីក៏មាននៅនា
 ស្រះស្រីនេះឯងហោង ។ ព្រហ្ម ហៃតាព្រឹទ្ធាចារ្យអើយ យើងនឹង
 ពណ៌នាឯបក្សីបក្សាផងទាំងឡាយ ក៏សឹងហើរប្រញាយទៅមក ខ្លះ

ហើរទាបមកនាដែនដី ឆាប់ចំណីអាហារភស្តុផង យំកងរំពងនៅខាង
 អាស្រម សំឡេងរង់ថ្វាយព្រះពរពុំដែលដាច់ខាតខានថា «បពិត្រ
 ព្រះបាទ សូមចំរើនសុខសួស្តី កុំបីមានទុក្ខសព្វទិវារាត្រី ឲ្យប្រកបនូវ
 មហោសី បុត្រាបុត្រី ជាលីក្រស្នា សូមមានព្រះជន្មវស្សាយ័នយូរ សុខ
 សួស្តី ដោយគេជះបារមីចតុព្រហ្មវិហារ នៃព្រះអង្គទ្រង់ព្រះរាជសម្ភារ
 នោះឯងហោង ។

ឯវំ ចេតបុត្តេន វេស្សន្តរស្ស វសនដ្ឋានេ អក្ខាតេ ជូជកោបិ
 តុស្សិត្វា បដិសណ្ឋារំ កហោន្តោ ឥមំ តាថមាមា ។ នាកាលចេតបុត្រ
 ព្រានព្រៃ ប្រស្រ័យពណ៌នា ប្រាប់ព្រឹក្សាដល់តាព្រឹទ្ធាចារ្យសព្វសេចក្តី
 តាជីក៏ត្រេកអរសោមនស្ស ក៏សូត្រជាបាទព្រះគាថា ដូច្នោះ

ឥទព្វ មេ សត្តុភត្តំ មធុនា បដិសំយតំ

មធុបិណ្ឌិកា ច សុកតាយោ សត្តុភត្តំ ទទាមិ តេតិ ។

ចេតបុត្ត ហៃចៅចេតបុត្រ ដ៏ជាត្រកូលព្រានព្រៃ ដ៏ជាក្លាយ
 សំឡាញ់ អ្នកពិភ័ក្តិរក្សាទ្វារផ្លូវនឹងទៅអាស្រមបទ អ្នកប្រាប់ឲ្យមា
 ដឹងប្រាកដ នូវដរបោះចន្លោះព្រៃ អើមាគាប់ចិត្តណាស់ហើយក្លាយ

សំឡាញ់មាអើយ មានឹងរកអ្វីតបស្នងសងគុណនោះ ពុំមានឡើយ ។
មានតែចំណីដែលដៃនាងអមិត្តតាបនា ដំដាក់វិយាសម្លាញ់មា នាង
រៀបរល្អាប់ឲ្យមក ទើបជូជកភើចយកថង់យាម មកបង្អួតចេតបុត្រ
ព្រានព្រៃ ។

តំ សុត្វា ចេតបុត្តោ អាហា ។ ក្សិណនោះ ចេតបុត្រព្រាន
ព្រៃស្តាប់ពាក្យព្រាហ្មណ៍ហើយ ឆ្លើយថាដូច្នោះ ៖

តុយ្ហេវ សម្ពលំ ហោតុ	នាហំ ឥច្ឆាមិ សម្ពលំ
ឥតោមិ ព្រហ្មេ កណ្ណាមិ	កច្ច ព្រហ្មេ យថាសុខំ ។
អយំ ឯកបដី ឯតិ	ខុដ្ឋំ កច្ចតិ អស្សមំ
ឥសីមិ អច្ចុតោ តត្ថ	បង្កំនន្តោ រជស្សិរោ ។
នាបេន្តោ ព្រាហ្មណារណ្ណំ	អាសនញ្ច មសញ្ចដំ
ចម្មវាសី ធមា សេតិ	ជាតវេនំ នមស្សតិ
តំ ត្វំ កណ្ណាន បុច្ឆស្សុ	សោ តេ មក្កំ បវក្ខតីតិ ។

ហៃព្រាហ្មណ៍អើយ សដូរទៅតាក តានឹងឲ្យយើងភោក្តា ក៏
យើងពុំប្រាថ្នាឡើយ ចូរយកជាស្បៀងលាងជីវិតទៅឯមុខ តាជូជក

អើយ វិជ្ជុវនោះត្រង់ពុំរៀបពុំរង្វេង ទៅមុខទៀតជាផ្លូវចង្អៀត ចុះតែ
 ជើងអ្នកមួយដើរ ចូរតាក់ប៉ះ តានឹងបានប្រសព្វនឹងព្រះអច្ចុតប្រសី
 បន្តិទន្លោ ធ្មេញអ្នកសស្សាចដូចជាបាន ហើយមានរោមចង្កា ឯសិរសា
 ដ៏ពេញនីទៅនូវល្អដូចលើដូចគេប្រឡាក់ អ្នកពាក់ស្បែកខ្លា ជានិច្ចកាល
 ពុំដែលដាច់ខាន អ្នកសេយ្យសន្តិលើពសុធាតាងពួកព្រំ អ្នកបង្ខំ
 ហោមពិធីតាមប្រពៃណីឥសីអំពីបុរាណ អ្នកគង់នៅនាឋាន នោះឯង
 ហោង ។

តមត្ថំ បកាសេន្លោ សត្តា អាហា ។ វិអាថិធម៌ឯណាពុំ
 ទាន់ប្រាកដ បទព្រះបាលីឯណាពុំទាន់ចែងច្បាស់ លុះព្រះបានត្រាស់
 ហើយ ព្រះអង្គសូត្រនូវបាទព្រះគាថាដូច្នោះ ៖

ឥទំ សុត្វា ព្រហ្មពន្ធុ ចេតំ កត្វា បទត្វិលំ
 ខុទត្តចិត្តោ បក្កាមិ យេនាសិ អច្ចុតោ ឥសីតិ ។

ភិក្ខុវេ ម្នាលសង្ឃដ៏ខ្លាចភ័យ ក្នុងវដ្តសង្សារទាំងឡាយ
 អើយ ព្រហ្មពន្ធុ វិតាព្រឹទ្ធាចារ្យដ៏ជាដៅពង្ស អ្នកហិនហោចប្រយោជន៍
 ចង់លោភលន់ បទត្វិលំ កត្វា តាចាស់ជរាដើរប្រទក្សិណ ៣ ជុំ

ចេតបុត្រហើយ ឧទត្តចិត្តោ ពុំលង់ឡើយ តាជីមានចិត្តរីករាយ
ស្រដីលាថា «ក្លាយសម្លាញ់អើយ ចូរអ្នកនៅឲ្យសប្បាយកុំបីមានទុក្ខ
សោក រោគភ័យ ជរាព្យាធិ មានេះនឹងលាអ្នកទៅហើយ» ពុំលង់
ឡើយ តាជីក៏យកសំពត់មកក្រវាត់ព័ទ្ធចង្កេះផង យកថង់មកដាក់លើ
ស្នា ហត្ថាប្រវាចាប់ឈើច្រត់មកទប់ប្រាណ ដើរចេញអំពីឋាននោះទៅ
ងងក់ៗ តាជីខំតែទប់ជំពប់ដួលខ្លោក ថង់យោកដូចគេគ្រវាត់ ភ្លាត់
ធ្លាក់ពីស្នា លាន់មាត់ថា ថុច្ចៈ! ពៈ ! ទប់ឲ្យបាន គិតស្មានថាជាឆ្កែ
វាដេញដូចអំពីមុននោះ ខំស្រែកគម្រោះគម្រើយបង្ហើលថាឆ្កែ ៗ បែរ
មុខទៅមើល លុះពុំឃើញ ទើបតាចាស់ទំពែក នៅតែដោយគ្រែង
កណ្តាល រលឹងហ្មត់ យកឈើច្រត់មកផ្ទប់ដើរទៅតាមមាត់ អស្សមោ
ឆ្ពោះសំដៅទៅអាស្រម នៃមហាអច្ចុតប្ញសី អហោសិ មាននៅ
យត្ត បទេសេ នាឋានប្រទេសណា បក្កាមិ តាជីក៏ដើរសំដៅទៅ តំ
បទេសំ កាន់ឋានលំនៅប្រទេសនោះឯងហោង ។

ចូឡវណ្ណា និដ្ឋិតា បពិត្រអើយ អាត្មាភាពសំដែង ថ្លែង
ព្រះធម៌វិសេសទេសនា ព្រះមហាជាតកកណ្ឌាចូឡពន ដ៏ប្រដាប់

ប្រជានូវគាថា ៣៥ គាថា ជាគ្រឿងប្រដាប់សតិបញ្ញា នៃឧបាសក
ឧបាសិកា ក៏ចប់បរិបូណ៌សមគួរ ដោយនូវវេលានេះឯងហោង ។១២៣

(ចប់កណ្តាចូឡពនទី ៦ តែប៉ុណ្ណោះ)

វាយខំព្យទ័រសាឡើងវិញ

ដោយ

លោកគ្រូអាចារ្យ ឈឹម សំបូរ

និង

គ្រូតពិនិត្យកែសម្រួលអក្ខរាវិរុទ្ធ

ដោយ

លោកគ្រូ ធម្មនាថ ផលប្រសិទ្ធិ

ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយ ជូនជាធម្មទាន តាមវិបសាយ

សព្វដានំ ធម្មដានំ ជិដាតិ ធម្មទានឈ្នះអស់ទានទាំងពួង